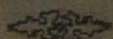

உ
முருகவேள் துணை.

தமிழின் தற்கால நிலைமை.

“விசாலஹிருதயம்” பத்திரிகாசிரியர்

திருவாளர்

ராமசுப்பிரமணிய நாவலர்

அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

பதிவுசெய்தது]

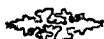
பிரபலன்

[விலை அரை 6

1927.

முருகவேள் துணை.

தமிழின் தற்கால நிலைமை.

“விசாலஹிருதயம்” பத்திரிகாசிரியர்

திருவாளர்

ராமசுப்பிரமணிய நாவலர்

ஆவர்களால் எழுதப்பட்டது.

அச்சேய்தது]

யிரபவஸ்ர

[விசை அணு 6

1927.

மதிப்புரை.

திருவாளர் ராமசுப்பிரமணிய நாவலர் அவர்கள் வரைந்த “தமிழின் தற்கால நிலைமை” என்னும் சிறு நூல் வரப்பெற்று மகிழ்ந்தேன். அது ஊக்கம் செறிய உயரிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மொழியின் மேலும் தமிழ் இலக்கிய நூற்றொகுதியின் மேலும் ஆசிரியர்க்கிருக்கின்ற அடங்கா உள்ளப்பற்றினை அது செவ்வையாய் விளக்கிக்காட்டுகின்றது. இத்தகைய மொழிவல்லுநரும் தமிழ்மொழியின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து, அதன்மேல் நீங்கா அன்பு மீக்கூர்ந்து, அதனை வளம்படுத்தக் கங்கணங்கட்டிச் சலியாதுழைப்போருமாய் இருபதின்மர் நமது நாட்டில் இருப்பரேல், நம்மனோரில் பலர் பிறமொழிப் பெருவெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து அவற்றைப்பயில்வதில் காலத்தை முற்றிலும் பேரக்கித் தலைமயங்கிக் கிடக்க, தன் இருப்புக்கே திண்டாடுகின்ற இக்காலத்தும் அது தலைசிறந்தோங்கு மென்பதற்கு ஐயமில்லை.

தி. லக்ஷ்மணபிள்ளை.

முகவுரை.

சீர் தழீஇய செந்தமிழை முன்னை நிலைக்கட்
கொணர்தற்பொருட்டு உழைத்தல் தமிழ்ப்புலவர் தம்
இன்றியமையாத கடமையாம். அக்கடனை யாற்றுதலின்
கண் யாம்பிக்க விழைவுடையேமாய் முயல்வேமாயி
னேம். எமது முயற்சியை ஊக்குதற்கண் இதுகாறுந்
தமிழ்மக்கள் உதவியது எம்மாட்டுப் புதியதோர் உவகை
யினை எழுப்புவதாயிற்று. அவ்வுவகையின் வலிமையே
எம்மை இச்சிறுநூலையும் இயற்றுவதற்கு எவியதன்
பொருட்டு எந்தமிழ்மக்கண் மாட்டு நன்றி செலுத்
துங் கடப்பாடுடையேம்.

இந்நூலின்கண் பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் இரு
ந்த நிலையையினையும் அது நமக்கு உதவிய பான்மை
யினையும் அதன் தற்கால நிலையையினையும் நிரல்படக்
கூறி ஈற்றில் அதன் தெய்வத்தன்மையையும் தமிழ்ப்
புலவரது அருட்டன்மையையும் ஒருவாறு விளக்கினம்.
இந்நூல் மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுமென்
பது எமது உட்கோள்.

இம்முயற்சிக்கண் அரசாங்கத்தினரும் தம்மா
லியன்ற உதவிபுரியின் அஃது எமக்குப் புத்தப்புதிய
ஊக்கத்தை யளித்து இதுபோன்ற பல நூல்களையும்
வெளியிடுதற்குத் தூண்டுவதாயு மமையும். இக்கடப்
பாட்டை அவர் உருற்றி யுதவுவர் என முற்றிலும்
நம்புகின்றேம்.

எம்பால் அன்புற்று இந்நூற்கு மதிப்புரை தீட்
டிய கவிவல்லுநர் திருவாளர் தி. லக்ஷ்மணபிள்ளை
அவர்கட்கு எமது நன்றி உரித்தாகுக.

இங்ஙனம்:

ராமசுப்பிரமணியநாவலர்.

தமிழின் தற்கால நிலைமை.

தோற்றுவாய்.

உலகத்தில் நிகழும் ஒழுக்க வழக்கங்கள் அனைத்தும் எஞ்ஞான்றும் ஒருபடித்தா யிருப்பனவல்ல. அவை கால வியற்கைக்குத் தக மாறுபடுவனவாம். மனிதருடைய ஒழுக்க வழக்கங்கள் மாறுபடுவது போலவே அவர்களால் வழங் கப்படு மொழிகளும் காலவியற்கைக்குத் தக மாறுபடுவன வாகும். அத்தகைய மாறுபாடு உண்டாதற்குக் காரணம் பலன்கைப்பட்ட தேயத்தினரின் சேர்க்கையும் அவர் தம் மொழிக்கலப்பும் பிறவுமாம். மேற் கூறப்பட்ட இருகா ரணங்களாலும் எல்லா மொழிகளும் மாறுபடுவது இயல்பே. அத்தகைய மாறுபாட்டில் நம் அருமந்த தமிழ் மொழியும் சிக்குண்டது என்பதைக்கேட்க வாசகர்கட்குச் சிறிதும் வியப்புண்டாகாது.

நூல்.

நமது தமிழ்மொழியோ இறைவர் முதற்கொண்டசான் றோர் பலரானும் நன்கு போற்றப்பட்டுவரு மியல்பிற்று. இறைவனார் திருவாயினின்றும் வெளிப்போந்த அரும்பெருஞ் சிறப்பினை உடையது. சங்கப் புலவர்களால் அருமையாக வும் பெருமையாகவும் பாராட்டப்பட்டு வந்தது. நூல் பயிற்றலையே வினையாட்டாகவுடைய நல்விசைப் புலவர்தம் வாயில் தவழ்ந்து, அவர்க்கும் பிறர்க்கும் தன் பெயர்க் கேற்ப இனிமையைக் கொடுத்துத் தமிழ்நாடு முழுவதும் வெற்றிக்கொடி நாட்டித் தனியரசு நடாத்தியது. ஏனை உலகியல் மொழிகளெல்லாம் தன்கீழ்ச் சரண்பெற்றுய்யு மாறு அத்தகைப் பெருஞ் சிறப்புடன் திகழ்ந் தோங்கி யது நம்பெறலரும் சிறப்பிற்றாய் தமிழ்மொழியே யன்றோ?

உய்வகை பயக்குர் தெய்வ மொழிபாசிய நந்தமிழ் தற்போது அடைந்துள்ள நிலைமையென்ன? அதனைப் பாராட்டிப்பயின்ற செந்நாப் புலவர்கள் எவ்விடத்துப் புக் கொளிக்கனர்? அவர் தம் பெருமையை நினைவிய தமிழ் மன்னரோங்கே? இரவிற் நிருவினக்கேற்றி எட்டுச் சுவடியைத் தம் இளங்கரத் தெடுத்த இனிய தமிழ் மொழி களா னியன்ற குரலை வீடு முற்றவும் பரப்பும் நமது இளஞ் சிரர்கள் எங்கே? பெரும் புலவர்தம் அரும்பொருட் பய் னெங்கே? பெண்கள் தம் இன்னோசையொடு ஓசை கலந்து வெளிப்படுஞ் செய்யுட்கள் இப்போழ்து யாண்டுக் கேட்கப்படும்? இத்தகைய வினாக்களைக் கேட்கும் தமிழர்களுடைய உள்ளம் எவ்வாறிருக்கு மென்பதை சுண்டு வரை தல் யாங்ஙன மென்று எம் எழுதுகோல் அஞ்சுகின்றது?

“கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டலார்ந்து பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழ் மேனை மண்ணி டைச்சில விலக்கண் வரம்பிலா மொழிபோல் எண்ணி டைப்பட்டக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ?”

எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட நந் தமிழன்றோ நம்மை அழுதுட்டி வளர்த்தது? முதன்முதலாக நம்மவர் வாயிற் றவழிந்தது தமிழே யல்லவா? நமது ஊனெனும் உயிரோடும் கலந்து நின்று உறுதி பயப்பதுந் தமிழே யன்றோ? மதலைக்கும் மகளிர்க்கும் தம் சொற்களின் இயல்பாய் இனிமைக்கு மேலும் இனிமை யேற்றியது நம் தமிழன்றோ? எண்ணற் கரிய நூல்களாக நின்று எஞ்ஞான்றும் உதவுவதும் நம் அருமருந்தன்ன தமிழே யன்றோ? பல் புலவர்க்கும் சொல்லுறுதியைக் கொடுத்ததும் நம் தமிழன்றோ? பொய்யாத நம் தமிழே யன்றோ நமக்கு எஞ்ஞான்றந் துணையாய் நிற்கும் ஆற்றலுடையது? இடைக்கண் வந்து தோன்றிய மொழிகள் எல்லாம் இடைக்கண் இற்றுவிட்டி; நமக்குத் துணை புரியா. ஒவ்வோர் நோக்கத்தைக்கொண்டு கற்கப்படுவனவாகிய பிற மொழிகளெல்லாம் அவ்வுந் நோக்கங்கள் முற்றாறு

மளவும் நின்று பின்னர் மாய்வனவேயாம். நம் தமிழோ வெனில் அறம், பொருள், இன்பம், வீட்டையும் பயக்கும் மெய்நூல்களை உடைமையின் அவைபோல மாய்வன வல்ல. “அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைதனூற் பயனே” என்றனர் ஆன்றோர். ஆன்றோர் அறிவின் ஆழத்தை எளி திற் கண்ட பெருமை வாய்ந்தது நம் தமிழ். தற்காலத் துப் பயின்று வழங்கு மொழிகளைப் போலச் சிறப்பிற் சிதைந்தன வாகிய மொழிகளைச் சிதைபாது கற்பதினும் தமிழ் ஒன்றையே கற்றல் அமையும். அம்மொழிகளின் கண்ணுள்ள நூற்பொருளோடு பிறநுண் பொருள்களையுங் கொண்டிலங்குவது நம் தமிழ். அதனை நாம் இகழ் விடுதல் சாலுமோ? எவ்வாற்றினும் நமது தாய்மொழி யாகிய தமிழைப் பரிந்து பேணுதல் நமக்கு மாறாக் கட னன்றோ? அஃதொன்றே இயல்புமாம். எனின், நாம் அத்தகைத் தமிழைப் போற்றாது வாழ்நானே வீணாகக் கழிப்பது இழிவைத் தருவதொன்றேயன்றோ? தமிழ்மொ ழியைப் பயிலாது கழிந்த நாளெல்லாம் பாழ் நாளே என்பதில் சிறிதேனும் ஐயமில்லை.

நந் தமிழ் வழங்கு நிலம் தமிழ் நாடு எனச் சிறப் பித்துச் சொல்லப்படும். இத்தமிழ் நாட்டின் கீழ்க்கே கீழ்கடலும் தெற்கே கன்னியாகுமரியும் மேற்கே குடக நாடும் வடக்கே வேங்கடமும் உள்ளன. எனவே, இவையே தமிழ்நாட்டிற் கெல்லை யென்பது பெறப்படும். “குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கட—மெனுநான் கெல்லையின்” என்ப தனாலும் இஃதுணரப்படும். இத்தமிழ்நாட்டின் தொன்று தொட்டகுடிகளாய் வதிவோர் தமிழர் எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவர். இத்தமிழ்ருட் பலர் தற்போது தமிழர் எனக்கூறப்படுதற்கேற்ற தன்மையினை உடையரல்ல ராகவும் காணப்படுகின்றனர். அதன் காரணம் அவர் வழங்கும் மொழி வேறுபாடே. தமிழராவார் தமிழ்மொழியையே தம் தாய் மொழியாய்ப் பெற்றவராவர். ஆனால், இவர் கள் அங்ஙனமன்றி தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய பல மொழிகளையே பேசுவவராக விருக்கின்றனர். எனினும்,

அத்தகையார்களை நாம் தமிழரினின்றும் நீக்குதல் ஒண்ணுது. ஏனெனில், அவர்களுடைய பழைய சுவடிப் பிரமாணங்க ளெல்லாம் தமிழிலேயே இருக்கின்றன. நமது மனத் தைச் சிறிது காலத்துக்கு முற்பட்ட அவரது சரித்திரங் களிதத்துப் யதிய வைத்து நோக்குவோ மாயின் அவர் கள் தமிழரின் வேறல்லர் என்பது தெள்ளிதிற் றெளி யப்படும். அவர்கள் தமிழை விடுதற்குக் காரணம் ராஜ பாஷை வேறு பட்டமையேயாம் 'அரசன் எவ்வழி குடி கள் அவ்வழி' என்பவாகலின், அரசர் வழங்கு மொழி யையே அவரும் வழங்குவாராயினர். அங்ஙனமாயின், தமிழையே தாய்மொழியாக வுடையவரும் உளரே யெனில், அவர்களுட் பெரும்பான்மையோரும் தமிழரசர் நாட்டினின்றும் பின்னர் வந்து குடியேறியவரே யாவ ரென்க. இதற்கு உலகவழக்கே சான்றாக நிற்கின்ற மையின் பிறசான்றுகள் வேண்டா வென்க. அன்றி யும், அரசர் சாதியினராயின் அவரும் ராஜபாஷை யையே பின்பற்றுவர் என்க. எனவே, தற்போது தமிழ் மொழியை மறந்தவர்களும் தமிழ் நாட்டின் கண்ணுற்ற தொல்குடியினராயின் அவர்களும் ஐயமின்றித் தமிழரே ஆவர். எனினும், அவரை அப்பெயரால் அழைப்பதினும் தமிழ்க் குடியினர் என்பது சாலப் பொருத்த முடைத்து.

நம்மவரிற் (தமிழர்) சிலர் காலவேறுபாட்டினால் இடம் விட்டுப் பெயர்வாராயினர். அவ்வாறு பெயர்ந்தவர்கள் தாம் சென்ற இடங்களில் வழங்கும் மொழியை ஆர்வ மொடு கற்கத் தொடங்கினராகையாலும் அவ்வயின் தமிழ் அத்துணை உதவிற்றில தாகையாலும் அவர்கட்குத் தமிழின் மீதுள்ள விருப்பம் சிறிது சிறிதாய்க் குன்றத் தொடங்கியது. அவ்வநாட்டு மொழிகளே பல துறையி லும் அவ்வநாட்டு மக்கட்குதவுவன வாகையால், நம் தமிழரும் தமிழைவிட்டுப் பிறமொழியை நாடலாயினர். ஆயினும், அவர்கள் தமிழை முற்றும் விட்டவரல்லர். தற் போது ஆங்கிலமொழியைப் பெரிதும் விருப்புடன் கற்றுத்தமிழைத் தூற்றித்திரியும் தமிழரும் நம்மவர்களே.

ஆங்கிலமொழிப் பற்றுடைய தமிழரைப்போல பிறமொழிப்பற்றுடைய தென்மொழியாளர் தமிழைக் கைவிட்டவரல்லர். ஆங்கில மொழியை ஆளுதலுடைய தற்போதைய தமிழர் தம்மைத் தமிழர் எனக் கூறிக் கொள்வதன் கண்ணும் வெட்கமடைகின்றனர்.

முற்காலத்துத் தமிழ் அடைந்திருந்த சிறப்பையும் இக்காலத்து அடைந்திருக்குஞ் சிறப்பையும் ஒர் உண்மைத் தமிழன் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் அவனது மனம் எத்துணை வருத்தத்தை அடையுமென்பதை ஆராய்ச்சியாளர்க்கன்றிப் பிறர்க்குத் தெள்ளிதின் அறிதல் கூடாது. முன்னர் அரசாட்சிக்கட் டங்கிய சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் என்னும் மூவரசரும் பாவரசரை வரவேற்று அவர்க்குத் தகுந்த சிறப்பைப் புரிந்ததுடன் தமிழ் மொழியையும் நன்கு போற்றி வந்தனர் என்பதூஉம் அவர்களும் நற்றமிழ்ப்புலவராயினென ரென்பதூஉம் அவர்களுள் பாண்டியன் தமிழை மிக்க சிறப்புடன் வளர்த்தமையால் தமிழ் மன்னன் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றனென்பதூஉம் அறியப்பட்டனவே. இத்தகைச் சிறப்புடை மன்னர்கள் தமது அரசாங்க முயற்சிகளுள் தமிழ் மொழியை வளர்த்தலு மொன்றெனக் கொண்டனர் என்பது அவர்தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக்கட்போந்தசில குறிப்புக்களானும் நன்கு அறியப்படும். இன்றளவும் அம்மூவேந்தரும் தமிழர்களால் நன்கு அறியப்படுதற்கு அவர் தமிழ் வளர்த்தமையே முதன்மையான காரணமாயிற்றென்பது கூறாதே விளங்கும். இக்கருத்தை ஈண்டெடுத்துக் கூறியது அரசரால் மதிக்கப்பட்ட எம்மொழியும் மேன்மையடையு மென்பதை விளக்கற் பொருட்டே. தமிழ்மொழி அரசர் மருங்குவளர்ந்ததுபோலவே வள்ளல்களிடத்தும் சிறப்பொடுவளர்ந்தது. அவ்வள்ளல்கள் தம்பெயருக்கு முற்றும் இயையுடையராயும் தமிழை நன்கு மதித்துப் போற்றுபவராயும் விளங்கினர். இன்றுகாரும் அவ்வள்ளல்களுடைய பெயர்கள் தமிழர்களுடைய நெஞ்சத்துப் பதிந்துள்ளன. இனிமேலும் அவர்கள் மறக்கப்படுபவரல்லர். அதன் காரணம் தமிழ்ப்பு

புலவர்கள் அவர்கள் மீது பாட்டியற்றிச் சிறப்பித்தீர். முற்காலத்துப், புலவர்களாற் பாடல்பெறாதார் பிறந்தபயன் பெறாதார் எனவே கருதப்பட்டுவந்தனர் என்பதும் இயல்பாக வழங்கும் ஒரு தமிழ்ச்செய்யுளான் உணரப்படுகின்றது. இவ்வாறு முதன்மையான தொல்குலச்சான் றோர் பலரானும் போற்றப்பட்டுவந்த தமிழ்மொழி பண்டைக்காலத்து நிலவிய மொழிகளிலெல்லா மிக்க சிறப்பை அடைந்து விளங்கியது என்பது வாசகர்க்கு வியப்பை அளிப்பதொன்றாகாது.

ஆரியனும், வடமொழிப் பற்றுடையார் சிலர் தமிழ் ஆரியச்சொல்லின் திரிபென்று கொண்டு அதனைத் தாழ்த்தவு முற்படுவர். 'தமிழ்' என்னுஞ்சொல் ஆரியச்சொல்லின் சிதைவென்றாவது திரிபென்றாவது கொள்ளுதற்கு அவர்காட்டும் குறிப்புகள் ஆன்றோர்ராற் கொள்ளப்படா. 'திரமிளம்' என்பது 'தமிழ்' எனத்திரிந்தது என்னும் ஆசிரியர் அவ்விரண்டு சொற்களுக்கு முரிய வேற்றுமையை நன்கு ஆராய்ந்திலர்போலும்! 'திரமிளம்' என்பது 'தமிழ்' என மரீஇயது என்பது அத்துணைப் பொருத்தமன்று. சொற்கள் இவ்வாறு செய்மைப்பட்டு மருவி வழங்குமேனும் மருஉ இலக்கண மாத்திரையே கொண்டு இயல்பான தமிழ்ச் சொற்களையும் மருஉச்சொற்கள் எனக்கொள்வது சாலாது. 'தமிழ்' தமிழ்ச்சொல்லேயாம். இஃது முகரவீறு பெற்ற செல்லாமேயன்றி மருவி வழங்குவதாகாது. ஆதலின் தமிழ்மொழி தன்னளவிற்கு பெருமைதங்கிய மொழியென்பதில் யாதோர் இழுக்குமின்று. இது நிற்க.

ஆங்கில முதலிய மொழிகளில் மிகவும் பற்றுடையவர்களும் அவ்வாங்கில மொழிதானும் தமிழ் மொழிக் கலப்புடையது என்பதை அறிந்து தம் கடப்பாட்டை உணர்தல் முறைமையாகும். ஆங்கிலமொழி மிகவும் பிற்பட்டதாகலின் அதனுள் பலமொழிச் சொற்களும் கலப்பவாயின. தமிழ்ச் சொற்களும் ஆண்டாண்டுக் கலந்துள்ளன. தமிழ்ச்சொற்கள் பிறமொழிகளுள்ளும் கலந்திருப்பதை ஆராய்வார் தெள்ளிதின் உணர்வர். தமிழ் இன்

றேல் தமது வடிவை இழக்கும் மொழிகளு முன்விட
 னின், பிறமொழிகள் தமிழின் மீது எத்துணைச் சார்பு
 டையனவென்பது விளங்கும். இத்தகைச் சிறப்புற்றோங்கிய
 நம் தமிழ்மொழி தற்போது அரசாணும், வள்ளல்களா
 னும் பிறரானும் கைவிடப்பட்டு, ஒரு சில பண்டிதருடைய
 நாவிலும், பழைய எட்டுச் சுவடிகளிலும் புதிய கதைக
 ளிலுமே அடங்கிக் கிடப்பதாயிற் றென்றால், அகற்கு, எத்
 துணைச் சிறப்பை உலகம் அளித்துள்ளது என்பது தென்
 ளிதிற்புலப்படுமன்றே? அரசாங்க மேடைகளில் கற்றோ
 ரும் மற்றோரும் உளமகிழுமாறு ஆடல் செய்த தமிழ்
 மொழி இன்று கொள்வாரின்றித் திரிதரலாயிற்றெனின்,
 இக்குறையை யாரிடத்துக் கூறுவது? கற்றார்க்கு மேன்
 மேற் கிளைக்குஞ் செல்வமாகிய தமிழ்மொழி தன் பெரு
 மையை அடக்கிப் பிறமொழிகளாகிய சில பகைவரால்
 ஒடுங்கிற்றென்பதைக் கண்ணாரகண்டும் தமிழரின் மனம்
 நெகிழ்ந்ததா? அரசாங்கத்தினரும் தத்தம் மொழியையே
 பெரிதும் பேணுவாராயினரன்றித் தமிழ்மொழியின்பாற்
 கருத்து வைத்திலர். கல்விச்சாலைகளில் சிவப்போழ்து தமிழ்
 னைக் கற்றுக்கொடுக்கச் செய்வதனாலும் ஆண்டாண்டுத்
 தமிழ்க் கல்விச் சாலைகளை ஏற்படுத்துவதனாலும் தமிழின்
 மீது அரசாங்கத்தார் கருத்து வைத்ததாகாது. பிறமொழி
 யாளர்க்கு மிகுந்த மேன்மையைக் கொடுத்துச் செல்வத்
 தாலும் அவர்களுக்கு உதவி புரிபவர்களாகிய அரசாங்கத்
 தினர் தமிழ்ப்புலவர்களை அவ்வாறு பேணாதிருப்பது வருந்
 தத்தக்க தொன்றேயாம். செல்வத்தாலியன்ற உதவியைத்
 தமிழ்ப் புலவருக்குச் செய்யினும், அஃதும் எவ்வாற்றா
 னும் பிறமொழியாளர்க்குரிய சிறப்புக்குத் தகுந்தவாறின்
 மையான் அவரைப் பேணுவதாகாது முற்காலத்து அரசு
 கர்கள் தமிழ்ப்புலவரை ஏற்றுத் தம் சபைக்கேரணிபென
 வைத்திருந்ததோடு அவர்களுடைய சிறப்புகளையும் தவறாது
 செய்தனர். அவர்கட்கும் கவியரசர் எனக்கொண்டு அரசு
 கர்க்குரிய வழிபாடு முகூற்றினர். அதுவேயுமன்றி எல்
 லாவிடயங்களையும் அப்புலவரோடு ஆராய்ந்தே நிகழ்த்திவந்
 தனர். புலவர்கள் மிகுந்த உரிமைபெற்று அரசுமேலொடைய

பச் சிறப்புற்று விளங்கினர். அரசர் தமக்குட் போர் திகழும்போழ்து புலவர் சென்று காரணங்காட்டி விலக்கினராயின் அவர்கள் அப் போரை. யொழிதலும் வழக்கமாயிருந்தது. இக்காலத்து அத்தகைய புலவர்க்கிடனில்லாது போனவளவே யன்றி அரசரும் மற்றெத்தகைப் புலவரையும் தம் அவைக்குரிய சிறப்பாகக் கொண்டாருமல்லர். பெயரளவான் போலிச்சபைகளை நிறுவினும் அவற்றுள் புலவர்க்கு இடனில்லாது போயிற்று. தற்கால அரசர்கள் புலவரமொழி பேணுவதே தமக்கிகழ்ச்சியைத் தருவதா மென்றெண்ணினர் போலும்! அன்றியும், புலவர் தம் சிறப்பை அறியாருமாயினர். அரசாங்கத்தினர் தாமும் யாதோர் மொழியினும் முற்றத் தேர்ச்சியடையாது தமது உரிமையையுங் கொள்வாராயினர். அரசரும் எம் மொழியிலும் தம்கருத்தைச் செலுத்தாருமாயினர். இவ்வாறாயின், தமிழ்மொழியை அரசர் சிறப்பிற் கொண்டுள்ளர் என்பதன் பொருள் என்ன? அன்றியும், “அக்காலம் ஆயிரம் பொன்னுக்கோர் கவி இக்காலம் காசுக்கோர் கவி” எனப் பிற்காலத்தார் பாடியதிற்பிழையென்ன? முற்காலத்தும் அரசர் போற்றியமையானே தமிழ் சிறப்புற்றது; தற்போதும் அரசர் போற்றாமையானே தமிழ் வறப்புற்றது. அரசர் இவ்வாறு கைவிடுவா ராயினபோதும் தமிழின் உண்மையான சிறப்புச் சிறிதும் குறைந்திலது. ஒரு சில புலவர் நாவிலேனும் அஃது திகழாமற் போவது எக்காலத்து மில்லையன்றோ?

எண்ணற் கரிய வாண்டுகளாக மிக்க சிறப்புற்றுக் கடவுண்மொழியெனப் பெயர் பெற்ற தமிழ் இற்றைநாள் பல இன்னல்கட்குட் சிக்கிக்கிடப்பினும் அதன்பெருமை சிறிதேனும் பெயர்ந்ததில்லை. சிலர் எண்ணுவதுபோலத் தமிழ் இலக்கண மில்லாதது மன்று. தமிழ்மணம் சிறிதும் அறியப்பெறாதார்தாம் அஃது இலக்கண மில்லாமொழி யென்பர். அவ்வாறு கூறுவார் பலரை நாம் நேரிற் கண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் ஆராயாது கூறும் பிதற்றுரைக்கு யாம் அவர்பால் இரக்கங் கொள்ளுவதன்றி வேறென்

செய்வது? இத்தகையார் தாம் நம் தமிழுக்குற்ற மேம்பாட்டைக் கெடுப்பவர்கள். தாம் தமிழறியாது போவது மட்டுமன்றி அதனைத் தூற்றவுந் துணிந்தாரெனில், அவர் பால் யாம் கூறுவதென்ன? தமிழராகப் பிறந்தும் அதனைக் கற்றுக்கொள்ளாது விழ்நாளாட்பட்டுத் தவிக்கும் மக்கள் எத்தகைய நிலைமையை யுடையராவர்? அரசாங்கத்திலிருந்து தமக்குக் கிடைக்கும் சிறு வருவாயையே நோக்கமாகக்கொண்டு தமிழைத் தூற்றத் துணிபவரின் பிதற்றுமொழியை ஈண்டு எங்ஙன் எடுத்துக் கூறுவது? இத்தகையார் சிறிப பொருளையே நோக்கமாகக் கொண்டு தம் அருமைத்தாய்க்குப் பெரிய தீங்கியற்றுவவர் போலும்!

தமிழ் தானே இயங்கும் ஆற்றலுடைய தாகவின் தனிமொழி யெனப்படும். ஆகவின், அதனையுடைய தமிழர்கள் எஞ்ஞான்றும் சுதந்திரர்களேயாவர். தமிழ் தம் நாவில் தவழ்ந்து கொண்டிருக்குங்காலும் தமிழர்களும் சுதந்திரராகவேயிருந்தனர். முற்காலத்துத் தமிழர்கள் தந்தர் தொழிலின்கட் டங்கித் தமிழையுஞ்சிறப்புறப் போற்றி வந்தனர். திருவள்ளுவர் தம் நெசவுத்தொழிலைச் செய்து வந்ததுடன் கல்வியினும் மிக்க தேர்ச்சியுடையரானார். முற்காலத்துப் புலவர்க்கு அடிமைத்தொழில் செய்து பொருள் ஈட்டவேண்டிய அவசிய மில்லாதிருந்தது. அரசாங்களை அவர்களைப் போற்றிவரத் தலைபட்டனரென்றால், அப்புலவர்க்கு அடிமைத்தொழில் புரிந்தாவதென்? பண்டைப்புலவ ரெல்லாரும் தத்தம் தொழில்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் கல்வியை வளரச் செய்வதே தலைசிறந்ததெனக் கொண்டனர். கல்வியுடையார்மாட்டுச் செல்வமும் அதிகாரமும் வாழ்நாளும் குன்றுதலுமும் என முந்தையோர் கூறியதற்கிணங்கப் பண்டைப் புலவர்களுட் பெரும்பான்மையோரும் வறுமைக்கட்டாழ்ந்தனர் என்பது முண்மையே. அவர்கள் அங்ஙனம் வறுமையின்கண் தங்கிய போழ்தினும் அடிமைத்தொழில் புரிய உடன்படாது தம் புலமைத்தொழிலையே பெணிவந்தனர். அரசரும் அத்தகையார் உரிமையைக் கெடுக்கத் துணிந்திவர். இக்காலத்துப் புலவர்

களோவெனில், தாம் பிறக்கும் போழ்தே அடிமைக்குணத்தையும் துணைக்கொண்டவர்களாகிப் பின்னர் அதனை வெளிப்படுத்தவுந் துணிகின்றனர். புலவர்களிடத்து அடிமைத்தனம் தோன்றிய நாள் தொடர் தமிழ்மொழியும் குன்றி வருவதாயிற்று. அடிமைத்தனம் அகலுமன்றன்றே புலவர்தம் கல்விவளனுஞ் சிறப்புற்றோங்கும்? பொருளைக் கருதிமட்டும் உழைப்பவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கே கேட்டை இழைப்பவராவர்.

மக்கட்குத் தாய்மொழியின் மீதுள்ள விருப்பங் குன்றும் போழ்து தாய்நாட்டின் கண்ணும் குலதர்மத்தின் கண்ணு முண்டாகத் தகுந்த பற்றுக் குறைவது உலக சிவநகையாகும். ஏனெனில், தாய்மொழியானது தாய்நாட்டுக்கும் குலதருமத்திற்கு முரிய தொல்லை வழக்கங்களை இனிது புகட்டுவதோடு ஒவ்வொருவரும் நிற்கத்தகுந்த நிலைமையையும் வெளிப்படக் காட்டுகின்றது. ஒவ்வொருவர்க்குந் தந்தம் தாய்மொழியே தொல்லை வழக்க ஒழுக்கங்களை எடுத்துக் காட்டுதற்குரிய, இன்றியமையாத கருவியாயிருக்கின்றது. தாய்மொழியானது யாதொரு குறியுமின்றி அழியுங்கால மொன்றுண்டாயின் அக்காலமன்றே பிறமொழிகளின் ஆடல்களும் புதிய வழக்க ஒழுக்கங்களும் தலைப்பிதற் குரித்தாம்? தமிழரின் புதிய வழக்க ஒழுக்கங்கள் வேறுபடுந்தோறும் தமிழ்த்தாயின் வளர்ச்சியுங்கேடின்றித் தலைப்பிடம் என்பது காட்சியளவை யானே உணர்ந்த தொன்றும். ஆதலின், தமிழர்களாகிய நாம் நம் தொல்லை வழக்க ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றி ஒழுக்கினுலன்றி அமிழ்தன்ன தமிழ் மொழியானது யண்டைச் சிறப்பை அடையாது என்பது திண்ணம்.

நமது இளஞ்சிறார் பிறமொழிச் சொற்களையுந் தொடர்க்களையும் எடுத்துக் கூற மிகுந்த ஆவலுடையவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர். தாய்மொழியாகிய தமிழின் மீது அவர்களுக்குப் பெருமை தோன்றுவதில்லை. அவர்களுடைய தாய்தந்தையர்களும் குழவி பிறந்தவுடனேயே தம் மக்கள் பிறமொழித் தேர்க்கியடைந்து பெருமப்பட்டங்கள்

பெற்று உயர்ந்த வேலைகளில் அமரவேண்டுமென எண்ணி விடுகின்றார்கள். இவ்வாறு தாய்தந்தையர்களே தம் பசு கட்டு முதன்முதலாக அடிமைப்புத்தியை உண்டுபண்ணுந் திறத்தினராய்விட்டால் பின்னர்ப் பிறரைப்பற்றிக் கூறுவ தெவன்? தற்போதைய நாகரிக மயக்கத்திலும் அதிகா ரச் செருக்கிலும் வீழ்ந்து அவற்றினின்றும் கரைகாணும் ஆற்றவிவராதித் தத்தளிக்கும் பக்களைக் கைதூக்கிப் பாது காப்பது நம் அருமைத் தமிழீழதான். அதைவிடப் பிறி தோருடைய இல்லையெனலாம். இதனானே பிறமொழிகளைப் பயில்தல் கூடாது என்ப தன்று. ஆனால், தந்தாய் மொழியைப் புறக்கணித்துப் பிறமொழிகளைப் பேணலா காது என்பதையே யாம் கூறணந்தேம். தமிழை நன்கு பேணி அத்துடன் சமயம் நேர்ந்துழிப் பிறமொழிகளைப் பயில்தல் எவ்வாற்றாணும் குற்றமாகாது. தாய்மொழியை நீக்கிப் பிறமொழியைப் பேணத்தொடங்கியவர்களுள் பெரும்பான்மையோரும் இருமொழிகளிலும் தேர்ச்சி யில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அத்தகையார் பல சம யங்களிலும் இடர்ப்படுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

முற்காலத்துப் போலத் தற்காலத்துப் புலவர்க்கா யினும் மற்றியாவர்க்காயினும் அரசாங்க உத்தியோக சாலை களில் புகுந்து தங்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற் கேற்ற தகுதிகள் இல்லாதிருப்பதற்குத் தாய் மொழியின் வளர்ச்சியின்மையே முதற் காரணமாகும். முந்தையோர் தாய் மொழியையே அரசமொழியாகக் கொண்டனராகையால் உத்தியோகசாலைகளிலும் அத்தாய்மொழியே உலாவ லாயிற்று. ஆகலின், எல்லாரும் தத்தமக்கேற்ற குறை களை அவ்வுத்தியோக சாலைகளில் தாய்மொழியின் உத வியைக்கொண்டே தீர்த்துக் கொண்டனர். தற்போழுது எவ்வுத்தியோகசாலைகளிலும் நம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் முக்கிடனில்லாது போனமையால் அத்தகைய உதவிகட் கும் இடனில்லாமற் போயிற்று.

நம் சிறார்கள் பயிலுங் கல்விச் சாலைகளில் கற்பிக் கப்படும் நூல்கள் அவர்க்கு எத்துணை நன்மை பயக்

கூத்தக்கன வென்பதை ஈண்டாராய்வாம். முற்காலத்துக் கல்விக்கழகங்களில் இளஞ்சிறார்க்குக் கற்பிக்கப்பட்ட நூல்கள் 'ஆத்திசூடி' 'கொன்றைவேந்தன்' 'வேற்றிவேற்கை' முதலியவையாம். இவைகற்றபின்னரே தொல்லாசிரியர்கள் பெருநூல்களைக் கற்பிப்பாராயினர். அவையிற்றைக் கற்ற மாணவர்களும் நீதிசுடந்த மனத்தினராய்த் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் தம் பிற்கால வாழ்க்கைக்கும் பண்டைக் கல்வி முறையானது பெரிதும் உதவுந்தன்மைத்தா யிருந்தது. தற்போது ஆத்திசூடி போன்ற நீதிநூல்களை ஒருசில கல்விச்சாலைகளில் கற்பிக்கின்றார்களெனினும் பெரும்பான்மையும் ஆசிரியர்கள் அவ்வழக்கத்தைப் பின்பற்றுகின்றார்களில்லை. அன்றியும், உயர்தரவகுப்புக்களில் 'தீருக்குறள்' 'நாலடியார்' போன்ற நீதி நூல்களையு முழுதும் கற்பிக்கும் வழக்கமு மில்லை. அதனால், மாணுக்கர்களும் கொன்னூல்களைக் கண்டு மிகுதியு மஞ்சுகின்றனர், ஆசிரியர்களும் பெரும்பான்மையோரும் அப்பான்மையே. அத்தகைய ஆசிரியரைப் பொருள்கொடுத்துப் பேணுவாரும் அத்தகையாரேயாவர்.

மாணுக்கர் தொன்னூல்களைக் கண்டு அஞ்சுதற்குக் காரணம் அவர்களது பயிற்சிக் குறைவே. தமிழின்கண்மிகப் பயிற்சியுற்றிருப்பின், அவர்கள் பழைய நூல்களுக்கு ஒருபோது மஞ்சார்கள். மாணுக்கர் தாம் கல்வி பயில்பவ மாகலின், அவர்க்குப் புதிய பழைய நூல்கள் எளிதிற கருத்திற செல்லாதனவாகவே யிருக்குமெனக் கொள்ளினும் அவர்க்குக் கல்வி கற்பிக்கு மாசிரியரு, மநூல்களின் பொருளை எளிதிற செலச்சொல்லு மாற்றவில்லையின், பின்னர் எற்றே நம் சிறார் நிலைமை? ஒரு நூலைப் பயிலு முன்னரே "இஃது நமக்கு ஏறாது" என விடுப்பின் அந்நூலின்கண் தேர்ச்சியடைதல் எஞ்ஞான்று மின்றன்றோ? பல்காற் பயின்றும் நல்லாசிரியரை யியற்ற பொருளை வினாவிடும் கல்வித்தேர்ச்சி யடைதல் வேண்டும். ஒரு நூல் கடுமையாயிருத்தல் கண்டு அதை நீக்கலாகாது. இங்ஙனமே எண்பொருளவாய நூல்களை முதலிற

கற்றுப் பின்னர் ஒண்பொருளவாய நூல்களைக் கற்க முயல் வேண்டும். இவ்வாறு கற்கும் மாணாக்கர் வெகுவிசைவில் தேர்ச்சிபெறுவர். அவர்க்குத் தொன்னூல்கள் மிக்க இன்பநருவனவாக விருக்குமேயன்றித் துன்பங் கொடுப்பன் வாகா.

சிலர் தொன்னூல்கள் மிகக் கடுமையாக வுள்ளன எனென்றும் அவ்வாற்றிருத்தல் நன்றன்றென்றும் எளிய நடையில் அமைந்த நூல்களை சிறப்புடையன வென்றும் அங்ஙனமே எழுதுதல் வேண்டுமென்றுங் கூறுவர். எளிய நடையில் எழுதுதல் நன்றே. ஆயினும், எளிய நடை இது, கடியநடை இது என விரண்டு நடைகள் உளவாயினன்றே எளிய நடையை விரும்புதல் சாலும்? கல்லாதவர்க்கு எளிய நடையும் கடிய நடையாம், கற்றவர்க்குக் கடியநடையும் எளிய நடையாம். பெறுதல்பட எளிய நடையென்பது சிறிது கற்றாரு முணருந் தன்மைத்தாகிய நடையாம். இக்காலத்தார் கடிய நடையெனக் கொள்வது முற்காலத்தார்க்கு எளிய நடையேயாம். ஆகலின், அவர்களியற்றிய நூல்களைக் குற்றங் கூறுவது பொருந்தாது. அன்றியும், மொழியின் சிறப்பைக் காட்டுவது முற்காலத்துப் புலவர்களுடைய இனிய நடையேயாம். அஃது கடிய நடையெனத் தோற்றினும் மொழி வல்லார்க்கு இனிய நடையென்பதில் ஐயமின்று. சொல்லணி முதலியன அமையக் கூறவேண்டுமிடத்துப் புதிய சொற்கள் கொள்ளப்படல் வேண்டுமென்பது உணரத்தக்கது. பிறவாற்றானும் புதிய சொற்களுந் தொடர்களும் பிறவும் அமைத்தல் இன்றியமையாததாமென்க. எனவே, ஒரு மொழி வளர்ச்சியடைய வேண்டுமெனின் எளியவும் கடியவுமாகிய நடைகளுடைய நூல்கள் இன்றியமையாதனவே. நமது தொன்னூல்களும் சிற்சில விடங்களில் எளிய தொடர்களை யுடையனவா யிருக்கின்றன. நமது பண்டைப்புலவோர் நமது கருத்தின் ஆழத்தை நூல்களிற் புகுத்தி வைத்திருக்கின்றார்களாகலின், மிக வருந்தியும் அவர் தம் நூல்களைக் கற்றல் வேண்டும்.

தற்போதைய நூல்கள் பலவும் தொன்னூல்களின் சுவையை உடையன வல்ல. அவை யாதேனும் ஒரு கருத்தை மட்டும்கூறி முடிவடைகின்றன. சிற்சில பல கருத்துக்களுடையன. ஆயினும், அவற்றை இயற்றுபவர்கள் மொழியின் மேன்மையைக் கருதுகின்றார்கள். தமது உட்கருத்தைத் தமக்குத் தோன்றிய எத்தகைய தொடர்களிலு மமைத்து எழுதுவதே சிலர் வழக்கமாக விருக்கிறது. அதன் காரணம் அவர்க்குத் தமிழ்மொழியின் மீது பற்றின்மையே. சில, நூல்கள் எனப் பெயர் பூண்டு வெளிவந்துவருகின்றன வெனினும் அவற்றுள் ஆழந்த கருத்தும் இலக்கியச் சுவையும் காண்டலரிது. சில இலக்கண மழிந்தனவாயு முள்ளன. இவ்வாறு போலியாசிரியர்க ளெல்லாம் தத்தமக்குத் தோன்றிய வாறே நூலெனப் பெயர் பொறித்து வெளியிடுவன வெல்லாம் ஒரு சிலரால் கொள்ளப்பட்டு வழங்குகின்றனவேனும் கற்றோரால் வெறுக்கப்படுகின்றன. முந்தையோரது தொடர்களையுஞ் செய்யுட்களையும் அழிபாது பேணி அவற்றுடன் தந்திறனுக் கமைந்த தொடர்களையுஞ் சேர்த்து அரிய கருத்துக்களமைய நூல்களியற்றும் ஆசிரியர்கள் இக் காலத்து மிகவும் அருமை.

“முன்னோர் மொழிபொருளை யன்றி பவர்பொழியும் பொன்னைபோற் போற்றுவ மென்பதற்கு—முன்னோரின் வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளி லென்பதற்குங் கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்”

எனக் கூறப்பட்டமையின் முன்னோரது தொடர்களுஞ் செய்யுட்களும் போற்றத்தக்கன வென்பது பெறப்படும். முன்னோர் கூறிய பழமொழிகள் இன்றுகாறுநின்று நிலவுதலும் அவர்தம் மொழிவன்மையை நன்கு தெரிக்கும். புதிய நூல்களை இயற்றும் ஆசிரியர்கள் மொழிச்சிறப்பையும் நன்கு கருதவேண்டும். மொழிச்சிறப்பில்லாத நூல்கள் கருத்தமைதி பெறிலும் மேலோரால் எண்ணப்படா. கருத்தமைதி யில்லாத நூல்கள் மொழிச்சிறப்பைப் பெறிலும் அவ்வாறே மேலோரால் எண்ணப்படா. அவ்

விண்ணும் இன்றியமையாதன வென்க. பண்டை யாசிரியர்-
கள் கூறிய கருத்தமைதிகளை நன்குணர்ந்து அவற்றை
யடிபொற்றிய பல கருத்துக்களையும் அமைத்தல் வேண்
டும். மேற்கூறிய கருத்திற்கிணங்க ஊன்றிய கருத்துடன்
எழுதப்படுதூல்களை ஆன்றோரால் மதிக்கப்படுவனவாம்.

இவ்வாறு 'பண்டை நூல்களைப் பேணுதலும் அவற்றை
அடிபொற்றிய நூல்களை இயற்றுதலும் முதற்கட
மைகளெனினும், இக்காலத்திற்கு இன்றியமையாதன
வாகிய நூல்களை இயற்றுதலும் காலத்தை நோக்க இன்றி
யமையாததே. முற்காலத்து எழுதப்பட்ட சட்ட நூல்
களின் கருத்துக்கள் பலவற்றை நீக்கியும் புதிய கருத்
துக்கள் பலவற்றைச் சேர்த்தும் புதிய சட்ட நூல்கள்
வெளியிடப்படுகின்றமையின், அவற்றைக் கற்றலும் வேண்
டற்பாலதே. அஃதேபோலப் புதியனவாய்க் கண்டு
பிடிக்கப்பட்டுள்ள சாஸ்திரங்களும் (ரஸாயன சாஸ்திர
முதலானவை.) கற்கத்தகுந்தன. ஆயினும், அவற்றைத் தமிழ்
ழிலேயே கற்றல் நன்று. அங்ஙனம் தமிழில் கற்பார்க்கு
அரசாங்கத்தார் ஏற்றபடி உதவுதலும் வேண்டும். தற்
போழுது அந்நூல்களைப் பிறமொழியிற் கற்றவர்கள் மட்
டுமே அரசாங்கத்தினரால் எண்ணப்படுகின்றனர். அஃது
நம் தமிழ்மொழியின் மீதுள்ள வெறுப்பையே காட்டு
மன்றோ? புதிய ஆராய்ச்சி நூல்களையும் தமிழிலேயே கற்
றவர்க்கு அரசாங்கத்தார் ஏன் மதிப்புக் கொடுத்தல்
கூடாது? அத்தகைய நூல்களை தமிழ்க்கல்விச்சாலை
மாணவர்கட்கும் ஏன் கற்றுக்கொடுத்தல் கூடாது? இது
போன்ற கடமைகளை அரசாங்கத்தார் மறந்தாற்போலி
ருப்பதன் பொருள் என்ன? சட்டநூல்களைத் தமிழிலேயே
கற்றுக்கொடுக்கவும் அவ்வாறு கற்று வெற்றி பெற்
றாரை ஏற்றுக்கொள்ளவும் ஏன் ஏற்பாடு செய்யக்கூடாது?
நிற்கத், தமிழர்கள் தொன்னூல்களைக் கற்றலோடு சட்ட
நூல்கள் முதலியவற்றையுங் கற்றுக்கொள்ளுதற்காகத் தமிழ்
மொழியிலும் பிறமொழியிலும் வல்லுநரானோர் அவற்
றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து தவல்வேண்டும். தமிழர்

அவற்றைப் புறக்கணிக்காது ஏற்றுக்கொள்ளுதலும் இன்றியமையாத கடமையாம் என்க.

தமிழ்ப்பற்றுடையார் சிலர், தாம் எத்தகைய தமிழ் நூல்களைப் படிப்பினும் பயனின்றி எனக்கருதுகின்றனர். அரசமொழியைக் கற்றலே கல்விபென்றும் தமிழ் மொழியைக் கற்றல் கல்வியன்றென்றும் நினைக்கின்றார்கள். இந்நினைவு சில தமிழ்ப்புலவர்க்குமுண்டு என்பதை அறிய நேர்கின்றது. இப்புலவர்கள் “கற்றல்” என்பதன் உண்மைப் பொருளை அறிந்திருந்தும் மயங்குவதன் காரணத்தை அறிகிலேம். எம்மொழியிலாயினும் மிகப்பயிற்சியுற்று அறிவைப் பெறுவதே கற்றல் என்பது ஈண்டு உணரத்தக்கது. அரசமொழியே கல்விக்குரியது என்று யாதோர் வரையறையு மில்லை. அத்தகைய வரையறையிருப்பினும் அஃது கொள்ளத் தகாததேயாம். ஆகலின், தமிழ்ப்புலவர் இராஜபாஷையில் வல்லுநரைக் கண்டஞ்சுதலும் அவர் கற்ற கல்வியே கல்விபென்றெண்ணுதலும் பொருந்தாவாம். தமிழ்க்கல்வி பிறமொழிகளினால் வரும் கல்வி முற்றையுந் தோல்விபுறச் செய்யுமென்பது அவரறியாத தல்லவே. நமது அரும்பெரும் புலவர்தம் கருத்துக்களை ஒரு தரங்கேட்டார் பலதரங் கேட்டின்புற விழைவரெனில், அப்புலவர்தம் மரபினராகிய நம் தமிழ்ப்புலவரன்றோ பிற புலவரினும் மேன்மைமிக்கார்? தமிழர்கள் தாமே தம்மை மதிப்புடையரெனக் கருதாவிடின் அவர்களைப் பிறர் எங்ஙனம் மதிப்பர்? தமிழ்ப் புலவரது சொற்பொழிவைக் கேட்கும் நாகரிகச்செருக்குற்ற சில இளந்தமிழர் அஃது இராஜபாஷையைப்போலும் இனிமையுடையதன்று என்று இகழ்ந்து சொல்லுங் காலமாயிற்றுதலின், நம் தமிழ்ப்புலவரும் தம்மைச் சிறியராக கருதினர்போலும்! அறிவுடைமையே பெருமையா மன்றி இராஜபாஷையைப் படித்தல் மட்டும் பெருமை யாகாதாகையால், தமிழில் தேர்ந்த அறிவுடையராகிய தமிழ்ப்புலவர் எவ்வாற்றினும் பெருமையுடையவரேயாவர் என்க.

தமிழ்ப்புலவர்கள் பிறருடைய இழிமொழிகளைக் கருதாது தமிழை வளர்த்தல் வேண்டும். முன்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்து நந்தமிழ் வெற்றி பெற்றது யாவரு மறிந்த தொன்றே. அத்தகை மேம்பாட்டையடையத் தமிழை வளர்த்தற்கு நந்தமிழ்ப்புலவர் அஞ்சாது முன்வரல் வேண்டும். தமிழைப் பிறர் விரும்பவில்லை யென்றே நந்தமிழ்ப்பாடலை மதியாரென்றே கருதித் தமது வறுமைக்கஞ்சி நமது புலவர்கள் மனத்தாங்கல் அடையலாகாது. சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் ஓர் புலவர்,

“எண்ணெஞ் முப்பத் திரண்டுபற் காட்டி யிசையுடனே
பண்ணாகச் செந்தமிழ் பாடிவந் தாலுமிப் பாரிலுளோர்
அண்ணாந்து கேட்ப ரழகழ் கென்ப ரதன்பிறகு
சுண்ணம்பு பட்ட விலையுங் கொடார்க்கி சொன்னவர்க்கே”

என்று பாடியுள்ளார். செய்யுட்களைப் பிறர் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளாத விடத்தும் முற்காலத்துப் புலவர் தமது கல்வியை விட்டுவிடவில்லை. தாம் செய்த செய்யுட்களை ஏட்டுச் சுவடிகளில் தீட்டிவைத்துச் சென்றனர். அவர்கள் செய்த அரிய செய்யுட்களை நாம் இப்போது விரும்புகின்றோம். இதுபோன்றே இக்காலத்துப் புலவரால் எழுதப்படுவனவும் பிற்காலத்தாரால் மதிப்புடைய ராயப்படுமென்பது திண்ணமே. மிடிவந்த காலத்தும் தாம் உயிர் தாங்கி யிருக்கும்வரையில் தமிழை வளம்பெறச் செய்தலே தமிழ்ப்புலவரது கடமையாம். தமிழ்மாணுக்கரும் ஒவ்வொரு நோக்கத்தை முடித்தற்பொருட்டு மட்டும் தமிழைக் கற்றல்கூடாது. சில மாணவர்கள் ஏதேனும் அரசாங்க வேலை பெறுதற்கென்றே தமிழை யாராய்கின்றனர். அவ்வாராய்ச்சி எத்துணை மேன்மையுள்ள தென்பது கூறாதே விளங்குவ தொன்றும். தாய்மொழியாகிய தமிழை வளம்பெறச் செய்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துடன் தமிழாராய்தல் வேண்டும். முன்னைய நூல்களையெல்லாம் கசடறக் கற்கவேண்டும். தமிழருட் சிலர் காலே முதல் மாலே வரையிலும் வயிறு வளர்ப்பதே கருத்தாகக்கொண்டு திரி தருகின்றார்களே யன்றித் தமிழ்மொழியைச் சற்றேனும்

விரும்புகின்றாரக ளில்லை. அவர்களெல்லாம் இம்மைக்கும்
 ம்றுமைக்கும் நன்மை பயக்குமாற்றல் வாய்ந்த நந்தமிழ்
 நூல்களைக் கல்லாதவர்களாகலின், பிறந்தும் பிறந்திலாதாரே
 யாவர். வயிரேம்பலினால் மட்டும் பிறவிப்பயனடைந்த
 தாகாது. பிறவிப்பயனை யடைதற்கேற்ற முயற்சிகளைக்
 கைக்கொண்டு உழைத்தற்கே வயிரேம்பல் இன்றியமை
 யாதது. ஆதலின், பொருளீட்டிக் குவித்துத் தம் வயிற்
 றையும் நிரப்பிக்கொண்டு சாய்வுநாற்காலியில் கிடந்து
 தூங்கும் முழுமக்கள் இனியேனும் தங்கடமையை உணரக்
 கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். செல்வர்களாய்ப் பிறந்தும்
 தம் புகழை நிறுத்தற்கு வேண்டியேனும் தமிழ்த்தோச்சி
 யடைந்து புலவரைப் போற்றாதார் எல்லாரானும் இகழப்
 படுவர். அவரது செல்வம் அறப்பயனைக் கொடாது. அப்
 பான்மையோரது செல்வம் அவர்க்கே கூற்றாய் முடியு
 மென்பதும் ஒருதலையே.

இக்காலத்துத், தமிழை வெறுப்பாருளராயினும்
 அவர்க்குந் தந்தாய்மொழியாகிய தமிழைக்கற்றல் உடன்
 பாடாகவே முடிகின்றது. தமிழர்கட்குள் தமிழையன்றிப்
 பிறமொழியைச் சிறிதேனு முணராதாரு முளராகலின்,
 அத்தகையாருக்குக் கடிதங்கள் அனுப்புதற்கும் பிறவற்
 றிற்கும் தமிழ் எழுத்துக்களை அறிந்துகொள்ளுதல் எவ்
 வாற்றானு மவர்க்கு மின்றியமையாத தாகின்றது. நியாய
 வாதிகளுட் சிலர் பழைய தமிழ்ப் பிரமாணங்களை வாசித்
 துணர்ந்து கோடற்கெனவே தமிழைச் சிறிதாராய்கின்
 றனர். மேனாட்டு வைத்தியத்திற் றோர்ந்த சிலர் தமிழ்ச்
 சித்தவைத்தியங் கற்றுக்கொள்ளுதற்கெனத் தமிழை
 ஆராய்கின்றனர். இவ்வாறு தமிழை உண்மையில் வெறுத்
 தவர்களுங்கூடத் தமிழை ஆராயத் தலைப்படுகின்றன ரென்
 றால், தமிழின் சிறப்புத்தானே வெளிப்படுமன்றே ?
 தமிழை வெறுத்த தமிழர்களும் தமிழைச் சிறிதேனுங்
 கற்றுக்கொள்ளாராகில், அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் மிகுபயன்
 பெறார்.

சில தமிழறியாத தமிழர்களும் தாம் தமிழறிவுடைய
 ரெனக் கருதிக் கொள்கின்றார்கள். இவருட் சிலர் கடை

களில் கணக்கர்களாக அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். இக்கணக்கர்கள் எழுதிமுடித்த கணக்குப்புத்தகங்களை பாாமுகமாகப் பார்ப்பினும் பற்பல எழுத்துப்பிழைகளுக்குச் சொற்பிழைகளும் இலக்கணவழக்களும் காணப்படும். இவர்கள் எழுதுகின்ற கடிதங்களில் மலிந்துகிடக்கும் பிழைகளுமெண்ணி லடங்கா. இவர்கள் தமிழர்களா யிருந்தும் தமிழில் உண்மையான தேர்ச்சி பெறாமலிருப்பது வருந்தத்தக்கதே. சில முதியாருந் தம் பெயர்கூடத் தமிழிற் பிழையின்றி எழுதமுடியாதவர்களா யிருக்கின்றனர். ஆனால், இவர்களுட் சிலர்க்குத் தமிழின்மீது உண்மையான விருப்பம் ஏற்பட்டிருத்தல் கவனிக்கற்பாற்று. பிறமொழியில் பெரிய பட்டங்களை வாங்கி அவற்றைச் சமக்கறாறாது திரியும் தமிழர்கள் சிலர்க்கும் தம் பெயரைத் தமிழில் பிழையின்றி எழுத வியலாதிருக்க நமது முதியாரைக் கூறுவதேன்? முற்காலத்துப் பெண்களும் தமிழில் வல்லுராய் நூல் செய்யும் ஆற்றல் உடையராயிலகின ரென்பதை அறிந்தேனும் பிறமொழிப்பற்று மட்டுமேயுடைய நம் தமிழர் தமக்குள்ளேயே வெட்கங் கொள்ளார்களா?

பிறமொழியிற் தேர்ச்சியடைந்த தமிழர்களும் தமிழ்ச் சொற்களைச் சிதைத்து இழிந்த நடையாகவே பேசுகின்றார்கள். பிறதமிழர்களுட் பெரும்பான்மையரும் அவ்வாறே இழிந்தோரிடத்தும் கல்வி நலமில்லாத பிறர்மாட்டும் அங்கனங் கூறுவது ஒருபோது பொருந்தினும் நன்னடையிற் கூறவேண்டிய சமயங்களில் (அதாவது கற்றார் முன்னிலையில்) அது கூடாது. அப்போழ்தூங்குட அவர்கள் இரண்டொரு சொற்களை முறையாக வைத்துக் கூறுவதற்கியலாமற் றறி மாற்றமடைகின்றார்கள். கற்றார் நிறைந்த கூட்டங்களில் தமிழில் ஒரு வார்த்தையேனும் கூறுதற்கு அஞ்சுகின்றார்கள். அவர்க்குத் தமிழில் தக்க தேர்ச்சியில்லாமையை அவர்கள் அப்பொழுதே உணர்கின்றார்கள்போலும்! ஒரு போது சிலரான் ஏவப்பட்டுக் கற்றார் முன்னிலையில் ஏதேனும் கூறத்தொடங்கினும் அவர் வாயில் வருவன சிதைந்த தமிழ்ச்சொற்களே. தமிழ்ச் சொற்களைச் சிதையாது போற்

றும் வலிமையுடையவர்களே தமிழ்ப்புலவர்களன்றிப் பிற
ரல்லர். ஆகலின், தமிழ்ச்சொற்களைச் சிதையாது போற்று
வதற்குத் தமிழ்ப் புலமையடைதலே வேண்டற்பாலது
என்பதுணரக் கிடக்கின்றது.

சில தாய்மார்கள் தமது குழந்தைகள் உயிர், மெய்,
உயிர்மெய் என்னும் மூவகை எழுத்துக்களையும் கற்ற அள
வோடு கல்விப்பயிற்சியை முடித்துக்கொள்வதே நன்
றென்று கருதுகின்றனர். பிறகு, அக்குழந்தைகளை வீட்டு
வேலைகட்கும் பிறவற்றிற்கு மமைத்துக்கொள்கின்றார்கள்.
ஆதலால், அக்குழந்தைகள் தமது அறிவு மலரப் பெறா
கித் தம் வாழ்க்கையை இழிவுபடுத்திக்கொள்கின்றார்கள்.
தாய்மார்கள் பின்னரும் கல்வியின் அருமையை அறிகின்
றார்களில்லை. மண நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட விருக்கும்போதும்
இத்தாய்மார்கள் தமது ஆண்மக்கட்கும் பெண்மக்கட்கும்
கல்வியறிந்த பெண்மக்களையும் ஆண்மக்களையும் தேடி
வைக்கின்றார்கள் எல்லா. பொருள் ஒன்றையே கருதுகின்
றனர். ஒருபோழ்து அக்குழந்தைகளின் தந்தையர் கல்வி
யிற் றேர்ந்த மணமகனையோ மணமக்கனையோ தேடப்
புகுந்தால் இத்தாய்மார்கள் குறுக்கிட்டு அவரது முயற்சி
யைக் கெடுத்தாவிடுகின்றார்கள். இத்தாய்மார்கள் தமது
குழந்தைகளின் நலத்தைக் கருதுவாரல்லர் போலும்! சில
குழுகளில் கணவரும் மனைவியரும் ஓயாச் சண்டைகட்குள்
ஆழ்ந்து கிடப்பதற்கு அவர் தம் கல்வியில்லாமையே காரண
மாகின்றது. அவர்கள் சிறிதேனும் கல்வியுடையராயிருப்பின்
தமது மனத்தை நேரிதிற் செலுத்தி இல்லறத்தை நல்ஹ
மாகச் செய்து இன்புறுவான்றோ? அவ்வாறிருத்தற் கிடங்
கொடாமற் செய்பவர் இப் பாழ்போன தாய்மார்களே.
இத்தாய்மார்கள் முற்காலத்துக் கல்விநலம் பெற்றுயர்ந்த
செவ்விகளைச் சற்றேனு மறியார் கொல்லோ? தமது மக்கள்
கல்வியின்கண் சிறிது ஊக்கஞ்செலுத்த முற்பட்டாலும்
சில தாய்மார்கள் அவர்களைப் பழித்துப் பேசுகின்றனர்.
அவர்க்குள்ள ஊக்கத்தைக் குறைத்துத் தம் வழிக்குக்
கொண்டுவருவதற் கேற்ற பல முயற்சிகளையும் கைக்கொள்ளு

கின்றார்கள். ஒரு மாத்திரையேனும் அவர்கள் கல்வி
 னுழைதற்கு இத்தாய்மார்கள் இடங்கொடுப்ப தில்லை.
 அந்தோ! இது எத்துணை வருந்தத்தக்கது? தந்தையராயினும்
 தம் மக்களைக் கல்வியிற் பாதுகாக்கவேண்டுமன்றோ? தம்
 மனைவியர் அறியாமையாற் கொண்ட கொள்கையை மாற்ற
 வது கணவர்க்குற்ற கடமையாகலின், தம் மக்களைக் கல்வி
 நலம்பெறச் செய்வதற்கண் அவர்களுடைய தந்தையே
 மிகவு முக்கமுடையரா யிருத்தல்வேண்டு மென்க. இன்
 றேல், அம்மக்கள் பிற்காலத்தில்,

“அள்ளிக் கொடுக்கின்ற செம்பொன்னு மாடையு மாதரவாக்
 கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கு மென்னைக் குறித்ததல்லால்
 துள்ளித் திரிகின்ற காலத்தி லேயென் றுறிக்கடக்கிப்
 பள்ளிக்கு வைத்தில னேதந்தை யாகிய பாதகனே.”

என்று தந்தந்தையரையே பழிக்கத் தொடங்குவார்கள்.
 அதற்கிடன் கொடாதிருத்தல் தந்தையர் கடனும் என்க.

சிறிதமர்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்க முற்படுவோமானால்,
 நமது தமிழ்க்குடிகளில் பெரும்பாலனவும் தமிழ்க்கல்வி
 யில்லாத வறிய குடிகளாமென்பதை உணர்ந்துகொள்
 வோம். ஒரு குடியினுள்ள உறுப்பினர்கள் எல்லாரும்
 கற்று அமைந்தால் மட்டுமே அக்குடிக்குச் சிறப்புண்டாம்.
 முற்காலத்துக் குடிகள் பலவற்றினும் புலவர்களே நிறைந்
 திருந்தார்கள் என்பதை நாம் சரித்திர வாயிலாக உணர்ந்து
 கொள்ளுதல் கூடும். முற்காலத்துப் புலவர்களும் அவர்
 களது புதல்வர்களும் அப்புதல்வர்க்குப் புதல்வர்களும்
 இங்ஙனமே அவர் வழித்தோன்றல்களுங் கல்வியுடைய
 ராய்ச் சிறப்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதும் அவர்களது
 புகழுடம்புகள்இன்று காலும் அழிவின்றி நிற்றின்றன
 வென்பதும் யாவராலும் அறியப்பட்டன. இன்றும் பண்
 டைப்புலவர் மாபினராய்த் தோன்றிய அரும்புலவர்களைக்
 காண்கின்றோம். இவர்கள் தம் முந்தையோரைச் சிறப்
 பித்துக் கூறுதலும் தாம் அவர் மாபிற்றோன்றியதன்
 பொருட்டுப் பெருமை கொள்ளுதலும் ஆராயவல்லார் எளி
 தின் உணர்ப. ஆனால், தற்போதைய தமிழ்க்குடிகள்

பலவும் பெயரால் சிறக்கின்றனவேயன்றி உண்மையிற் கல்வி யிற் சிறப்புடையன வல்ல. ஆயிரங் குடிகட்கொரு தமிழ்ப் புலவரையாயினும் இக்காலத்துக் காண்டலரிது. செல்வக் குடிகளும் கல்விச்சிறப்பை உடைத்தாகாமையால் தம் பெருமையை இழக்கின்றன. ஆகலின், அக்குடிகள் வெறுங் குடிகளாகவே எண்ணப்படுகின்றன வென்பதும் நோக்கத் தக்கது. இக்குறையை நீக்கவேண்ணிப் பல பெரியோர் களும் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளையும் தமிழ்நூல்களையும் வெளியிட்டுதலுகின்றார்களாயினும், தமிழ்ப்பற்றுடையார் சில ரேயாயிருக்கின்றமையின் அவ்வெளியீடுகள் எல்லாமானு மேற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை. செந்தமிழ்ச் செல்வியா ராகிய ஔவையார் இயற்றிய ஆத்திசூடி முதலிய எளிய சிறிய நூல்கட்கும் செவ்வனே பொருண்முடிபு காணவறியாது சிறிதேனும் பொருத்தமின்றி வாய்வந்த மொழிகளைக் கூறும் திறத்தினர் அவ்வெளியீடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் எங்ஙனம் கூடும்? ஔவையாரது இனிய தொடர்களைச் சிதைத்துப் புலவர் செவிக்குக் கடுமையாக விருக்குமாறு பொருள் நிறைவின்றிக் கூறித் தமது அறிவின்மையை விளக்கும் பெற்றியாளர் தமிழை வளர்த்தற் குரியராதல் எவ்வாற்று னியலும்? தமிழ்நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் கையிலெடுத்து இரண்டொருதரம் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு யாதும் விளங்கவில்லை யென்று கூறும் தன்மையோர் தாய்மொழிக்கு இயற்றத் தகுந்த கடமையைச் செய்வதெங்ஙனம்? சிலர் சிற்சில விற்பாட்டுக்களையும் நாடகப் பாடல்களையும் கற்றளவானே தாம் கல்வியுடைய ராய் விட்டதாக நினைந்து புலவர் முதலிய சிறப்புப் பெயர்களை வைத்துக்கொள்ளுங்காலம் ஏற்பட்டமையால் உண்மையான தமிழ்க்கல்வி அரிதாயிற்று. ஒரு வார்த்தையேனும் பிழையின்றிக் கூறவும் எழுதவந் தெரியாத இவர்கள் கொண்ட செருக்கே செருக்கு! இவர்களை மிகமதித்துப் போற்றுவாரும் இவரிடத்துப் பாடங்கேட்கச் செல்வாரும் ஐயந்தீர்க்க விழைவாருஞ் சிலருளர். அவர்கள் முன்னவரினும் அறிவுநெகிழ்ப் பெற்றவர் என்பது சொல்லாமலே அமையு மன்றோ? பத்

திரிகை, தூள் என்னும் மொழிகட்கே பொருளறிந்து கொள்ளு மாற்றவில்லாத இவர்களிடத்து அவ்விரண்டும் எவ்வாறு சிறப்புப்பெறும்? ஆகவே, தற்காலத்துத் தமிழ்க் குடிகள் பலவும் பிறமொழிக் குடிகளாகவும் கல்வியில்லாத வெறுங் குடிகளாகவும் சில விற்பாட்டுக் குடிகளாகவும் 'வாண்மெட்டு'க் குடிகளாகவுமே மாறிவிட்டமையும் பெறப்பட்டதன்றோ?

நம் அருமைத் தமிழ் தொன்றுதொட்ட பெருமை உடையதாகலின் அப்பெருமை குன்றாது காத்தல் தமிழர் அனைவர்க்குங் கடனும். தமிழ் தெய்வத்தன்மை பொருள் தியது என்பதையும் தமிழ்ப்புலவர்கள் தெய்விகக் கவிஞர்கள் என்பதையும் நன்குணர்ந்தவர்கள் அக்கடனை யாற்று தலின்கண் கண்ணுங் கருத்துமுடையரா யிருப்பர் என்பதில் ஈயப்பாடின்று. உலகமேலாந் தொழுதேத்தக் கொல்லேற்றுப்பாகர் தேன்மொழியைக் குடமுனிக்கு வற்புறுத்தார் என்பதையும் இறைவன் தமிழுக்கிரங்கித் தொண்டர் உள் எத்தின் வழிநின்றான் என்பதையும் இறைவன் தமிழுக் காசுச் சங்கப்புலவருடன் போராடினான் என்பதையும் திருமுருகாற்றுப் படைக் குவந்து முருகன் கீரனார்க்கருள் புரிந்தான் என்பதையும் பிறசில நிகழ்ச்சிகளையும் உணர்வார்க்குத் தமிழ் தெய்விகமொழி யென்பது விளங்கும். தமிழை வளர்த்தற் கன்றோ கலைமகளின் அவதாரமாக நாற்பத்தொன்பதின்மர் பிறந்தார்கள்? திருக்குறள் இயற்றிச் சங்கப்புலவர் செருக்கறுத்தற்கன்றோ திருவள்ளுவராகப் பிரமணியவ்வுலகத்தே பிறந்தனன்? மதுரைக்கு இறையாசிய சுந்தரமாமன்றோ தமிழுக்கு அகப்பொருளிலக்கணஞ் செய்யத் தலைப்பட்டான்? இறைவனது நெற்றிக்கண்ணால் வெதும்பிப் பொற்றாமரைப் பொய்கையில் விழுந்த கீரனார்க்குச் சிவனருள் வாய்க்கும்படி செய்தது அவர் கூறிய தோத்திர வடிவாகிய தமிழன்றோ? திருவாங்கநாதரைச் சிரக்கம்பம் செய்யச் செய்தது தமிழல்லவா? 'ஆமி' என்னுஞ் சொல்லே உலகவழக்குச் சொல்லாகக் காட்டுதற்கெனக் கலைமளுமன்றோ இவ்வுலகிறங்கினள்? இன்னும் இவைபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் பலவுள.

“தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முகலை
யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித்
தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்”

என்னுஞ் செய்யுளுந் தமிழின் தெய்வத்தன்மையை நன்கு
தெரிக்கு மென்க.

நிற்கத், தமிழ்ப்புலவரது தெய்வத்தன்மையைக் காண்
யாம். எப்போழ்துமே தெய்வமொழிபாகிய தமிழைப்
பயின்றவரும் புலவர்கட்குத் தெய்வத்தன்மை தானே
உண்டாமென்பது கூறாதே விளங்கும். நமது பண்டைப்
புலவர்கள் இவ்வுண்மையை நிறுத்துவதற்குத் தமது வாழ்க்
கையிற்றானே அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்துள்
ளார்கள். மதுரைப் பொற்றாமரைப் பொய்கையில் இடப்
பட்ட சங்கப்பலகையானது குற்றமற்ற தமிழ்ப்புலவர்க்கும்
அவரியற்றிய நூலுக்கு மிடனளித்தது. திருவள்ளுவருடன்
பிறந்தாராகிய ஒளவைப்பிராட்டியார் தமது சைகை
களால் சங்கப்புலவரைத் தோல்வியடையச் செய்தனர்.
திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறளுக்கு.

நாடா முதனான் மறைநான் முகநாவிற்
பாடா விடைபார தம்பகர்ந்தேன்—கூடாரை
யெள்ளிய வென்றி யிலங்கிலைவென் மாறபின்
வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு”

என நாமகள் சிறப்புக்கவி கூறினள். திருமலி சேக்
கீழார்க்கு ‘உலகேலாம்’ என இறைவன் அடிஎடுத்துக்
கொடுத்தனன். பாம்பு தீண்டி இறந்த சிறுவனைக் கம்பர்
தமது பாக்களால் உயிர்ப்பித்தார். சிலம்பி என்னும்
வேசியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கத்,

“தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனை
மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே”

எனக்கம்பர் பாடியசெய்யுளை அவருடன் வாதிட்ட ஒளவை
யார்,

—“பெண்ணாவாள்

“அம்பொற் சிலம்பி யாவிந்தத் தாளணியுஞ்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு”

என்பாடி முற்றுவித்து அச்சிலம்பிக்குச் சிறப்பளித்தனர். ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டி எழுபது என்னும் நூல்பாடி வேறு பட்ட எழுபது தலைகளையும் தத்தம் உடல்களோடு பொருந்தவைத்தார். “நந்திக்கலம்பகத்தால் மாண்டகதை நாடறியும்.”

கூத்தாள் விழிகளிற் கூர்வேலாம் கூத்தாடன்
முத்தாள் விழிகள் முழுநீலம்—முத்தாடன்
ஆத்தாள் விழிக ளரவிந்த மாத்தாடன்
ஆத்தாள் விழிகளிரண் டம்பு”

என்ற செய்யுளைப் பாடிப் பொய்யாமொழிப்புலவர் கண்ணில்வேசியர் ஈரிருவர்க்கும் கண்கொடுத்தனர். அவர் பின்னர்ப் பிழைத்தமையால் மறுத்தும் அவர்களைக் கண்ணிலிகளாகச் செய்தனர். காளமேகப்புலவரைக் கண்டு அஞ்சி அழுதுகொண்டிருந்த பிள்ளையை நோக்கிய தாய் அவரைக்குறித்து இகழ்ச்சியாகச் சொல்லப் புலவர் பொறா ராகி அக்குழந்தையைத் தமது பாட்டு எனும் படையால் உயிர்போம்படி செய்தனர். மறுத்தும் அவள் கணவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி உயிர்ப்பித்தனர். அருணகிரி நாதர் திருப்புகழ் பாடுதற்கு முருகப்பிரான் ‘முத்தைத் தரு’ என அடியெடுத்துக் கொடுத்தனன். வில்வி புத்தூராழ்வார் சிவநிந்தை செய்தமையால் அவர் கண்கெட்டுப் போமாறு அருணகிரியார் பாடினர். இவை போன்ற நிகழ்ச்சிகள் இன்னும் பற்பல. நமது புலவர்கள் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவர்களே என்பதற்கு அவர் கூறிய மொழிகள் மறைமொழிபோலும் பயனளிப்பதே தக்க சான்றும். இதைபுன்னியே தெய்வப்புலவரும்,

“வில்லே ருழுவர் பகைகொள்ளினும் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழுவர் பகை”

என்றார்,

“வில்லம்புஞ் சொல்லம்பு மேதகவே யானாலும்
வில்லம்பிற் சொல்லம்பு வீறுடைத்து”

எனக் கம்பரு மருளினர்.

இத்தகைச் சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ்ப்புலவர்கள் தாம் நலம்பெற்றுய்ந்தது உமன்றித் தமது பின்னோரும் உய்கற்கென அருமைசான்ற நூல்களை எழுதிவைத்துத் தமிழை வளர்த்தலாகிய தங்கடப்பாட்டையும் இனிது முற்றுவித்தனர். அவர் தம் வழித்தோன்றல்களாகிய நாம் அவரது முயற்சியை மதியாதிருப்பின் அதனினும் கீழ்மையான செயல் வேறேன்று மின்றும். ஆகலின், எவ்வகையினும் நம் அருமைத் தமிழை முன்னேச் சிறப்புக்குக் கொண்டதே நமது கடன்மையாக முடிவின்றது.

இடைக்காலத்துத் தமிழ் எய்திய கீழ்நிலைமையினின்றும் தற்போது ஒருவாறு விடுபட்டிருக்கின்ற தெனினும், இந்நிலைமையும் தமிழின் தொல்சிறப்பைக் காட்டுவதாகாது. பத்திரிகைகளாலும் நூல்களாலும் உலகம் பரப்பப்பட்டிருக்கின்ற இந்நாளில் தமிழும் தக்க மேன்மையை அடையுமென்பது எல்லாரானும் கொள்ளத்தகுந்ததே. ஆயினும், இக்காலத்துப் பிறமொழிகளில் மலிந்து கிடக்கின்ற பத்திரிகைகளும் தமிழர் கண்களுக்கெட்டு மெனின் அவர்கள் தமது மொழி எத்துணைக் கீழ்நிலைமையை அடைந்திருக்கின்றது என்பதைத் தெற்றென அறிந்து கொள்ளுவார்கள். இளங்குழவிகளாகிய பிறமொழிகள் சிறிய காலத்திற்குள் இத்துணைச் சிறப்பை அடைந்திருக்கின்றன வெனின் அஃக வியப்பிற்கு இடமே. ஆனால், அதே காலவரையறைக்குள் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மட்டும் அத்துணைச் சிறப்பை அடைந்திலது என்பதும் வியப்பிற்கிடமேயாம். இனித், தமிழர்கள் தமது முற்றுக்கத்துடன் உழைக்க முன்வராவிடின் தமிழ் தற்போதைய சிறப்பையும் ஒருபோது இழந்து விடக்கூடுமென அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. தமிழரின் உள்ளமும் தன்மையும் தமது மொழி வளர்ச்சிக்கண் காட்டப்படாவிடின் யாதொரு

பயனுமின்றாய் முடியும். தமிழருடைய பழமையான அறிவும் ஆற்றலும் தாமே வெளிக்கிளம்புதல் வேண்டும். அழிதன் மாலைத்தாய பொருளை வீணேகட்டிவைக்காமல் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கெனப் பயன்படுத்தல் வேண்டும். அங்நமமின்றிப் பொருளை இடுக்குற்றுப் பற்றின் தமிழரது தொல்சிறப்பு வெளிப்படாமற் போவது உமன்றி இளிவரவு முண்டாம். மானத்திற் கவரிமா வ்ணையராகிய தமிழர் அவ்விளிவரவிற் கினியொல்கார் என்னும் அவச்சொல் வாராது காத்தல் அவர் தங்கடனே என்க.

தமிழராகிய நமது திறமை முற்றும் நம் அருமைத் தமிழினு லெழுந்ததேயாம். இவ்வளவேனும் தமிழ்மொழி சிறப்படையாவிடின் நமது மதிப்பு இறந்திருக்குமன்றோ? அவ்வாறு இறவாமற் காத்த பெருமையையுடைய, நம் தமிழ்மொழியை எவ்வாற்றினும் நாம் பேணல் வேண்டும். கைக்கெட்டிய நூல்களைக் கற்று வாய்மதம் பேசித் தமிழுக்கென யாதொரு நன்மையும் புரியாது வீணே மாய் தலினால் என்னே பயனுளது? திருக்கோயில் வலம்வரு தற்குச் செல்கின்ற நமது பெண்மணிகட்கு ஆண்டு இறைவனைப் போற்றுதற்கு ஒரு செய்யுளேனும் வாராது என்பதை நாம் கண்கூடாக் காண்கின்றோமன்றோ? நமது சிறுவர்கள் தமது இதழ், நா, பல், அணம் முதலிய உறுப்புக்களை மிகவருந்தச்செய்து எப்போழ்துமே பிற மொழியைப் பேசிவரும் இக்காலத்து அவரை நல்வழிக்குக் கொண்டுவருதலின் பொருட்டு நாம் செய்யவேண்டிய நமது கடமைகள் பலவுள. ஆங்காங்குத் தமிழ்ச் சங்கங்களை நிறுவி நன்மாணுக்கரைச் சேர்த்து அவர்க்குக் கல்வி கற்பித்தலும் அவரைப் பிறரும் நன்கு மதிக்குமாறு உதவிபுரிதலும் நன்னூல்களை வெளியிட்டுப் பரவச் செய்தலும் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்நூல்களை ஆதரித்தலும் பிறசிலவும் மிகவும் இன்றியமையாதனவாம். தமிழர் மடிந்தொழுகத் தலைப்படிள் இவையும் இவைபோல்வனவுமாய் இன்றியமையாத கடமைகள் நடைபெறு. ஆதலின், இவற்றை நாடோறும் நாம் செய்தற்குரிய இன்றியமை

யாத் கிடமைகள் என உணர்தல் வேண்டும். இணை
 யிற்றைக் கடைபோகச் செய்வதற்கண் எவ்விடையூறு
 வரினும் நீக்கி நிறுவுதற்கு எல்லோரு முடங்குழைத்த
 லும் விடாமுயற்சியுமின்றி யமையாதன. எனவே, நாம்
 அனைவரும் புத்தியிர் பெற்று நமது அருமைத் தமிழ்
 மொழியைப் பேரற்ற முற்படுவோமாக.

முற்றுப் பெற்றது.

ஜகஜீவ பரவிளக்க வினாவிடை.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணானந்த ஸ்வாமிகள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய "யுனிவெர்ஸ அன்ட் மான்" என்னும் வேதாந்த நூலின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு, திருவாரூர் பெ. மாணிக்க ஸ்வாமி முதலியார் B. A. அவர்களால் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டது.

விலை அணை 12

"ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணமடம்"

மயிலாப்பூர்,

மதராஸ்.

விசால ஹிருதயம்.

[ஓர் அரிய மாதப் பத்திரிகை.]

ஐயத்திரிபறத் தமிழ்மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதற்கும் உலகநடை, அறநெறி, வாழ்வைப்பயன் முதலிய உற்ரை உள்ளவாறு உணர்தற்கும் சிறந்த சாதனமாய்ளது. தொழின்புறைகளும் வர்த்தக விவரங்களும் பிறவும் மாதந்தோறும் வெளிவரும் மாணவர்கட்கும் ஆசிரியர்கட்கும் ஒப்பப் பயன் அளிக்கவல்லது.

உருட சக்தா உள்நாட்டிற்கு 1—0—0

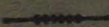
,, வெளிநாட்டிற்கு 1—4—0

"விசால ஹிருதயம்" காரியாலயம்,

பத்மகாபபுரம்,

தக்கலை P. O

ஞான இரகசிய சிந்தாமணி,

இவ்வரிய வேதாந்த நூலானது கற்றோர்க்கும் மற்ருர்க்கும் விளங்கும்படி எளிய நடையில் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. பல வேதாந்த நூல்களின் உட்கருத்தைக் கொண்டு விளங்குவதோடு அவற்றைக் கற்பதன்சென்ற துணையாயுமமைந்துளது. இதுவே எமது முதல்காமாதம். விலை அணை 8.